

Kázání na Nový rok 2013

Lk 2, 21 – 40: Jméno bolesti, krve, pohoršení. A záchrany

Milé sestry, milí bratři,

dnes slavíme první den Nového roku. V církevním kalendáři není přelom roku občanského nějak zvlášť významným svátkem. Proto církevní tradice zařazuje na dnešek svátek jména Ježíš - ať je doopravdy co slavit!

Jméno dali Ježíšovi jeho rodiče Josef s Marií na pokyn od anděla, protože to jméno bylo pro Ježíše vymyšleno už od počátku věků. To je však na první poslech vlastně jedna z mála výjimečných skutečností na to všem. Jméno Ježíš – hebrejsky Jošua nebo Jozue – bylo tehdy docela běžné. A běžný byl i způsob, jakým Ježíš své jméno dostal. Osmý den po narození při obřízce. To byl ostatně také způsob zákonem nařízený a tedy jediný možný.

Obřízka - to je položení nože na citlivém místě. Je přitom dost bolesti a krve. Možná nás ta představa obřezaného Ježíška i poněkud pohoršuje. Ale již tehdy bylo zřejmé, že samotná obřízka bude ještě tou nejméně bolavou, krvavou a skandální věcí v Ježíšově životě ...

Tehdy do chrámu vešel jeden muž, stařec, také s docela obvyklým jménem - Simeon. Ani na tom starci vůbec nebylo na první pohled nic výjimečného, kromě toho, že měl ještě jednu touhu. Touhu spatřit narozeného Mesiáše. Toto přání si ovšem Simeon nevytáhl z rukávu, ale bylo mu Duchem svatým předpovězeno, že skutečně Krista spatří, ještě než zemře... Simeon vbíhá do chrámu, žehná Ježíšovým rodičům a velebí a chválí Boha za narození Mesiáše... V chrámě žila také ještě jedna žena - stará vdova jménem Anna. Celý život od smrti svého muže trávila v chrámu pústy a modlitbami. A nyní i ona v malém Ježíšovi bezpečně poznává narozeného Krista. Vybíhá z chrámu ven a chválí Boha....

Moc Ježíšova jména začíná působit. Ale možná trochu jinak než bychom čekali. Jméno proměňuje lidské životy, ale tak nějak podivně. Mění život starce Simeona. A nejen mění, ale zcela proměňuje – dává mu smysl. Stařec čekal narození Páně - a dočkal se. Jenže na první pohled se zas tak mnoho nezměnilo, Simeon je tak jako tak stejně na konci své pozemské cesty...

A podobně podivně se změní i život staré vdovy Anny - končí se svými posty a modlitbami a už se jenom raduje. Radostí, která zcela přesahuje i tlusté zdi svatého chrámu.

Simeonovi i Anně se rázem mění život. Z očekávání se stává naplnění pokojem, z neurotického starce smířený muž, ze staré svíčkové báby, která prodlévá veškerý svůj čas v kostelíčku na modlitbách, se stává svědkyně Páně. Ale život se mění i všem ostatním, třebaže to na první pohled nemusí být tak úplně zřejmé.

Simeon praví Marii o jejím narozeném synu: **„Hle, on jest dán k pádu i k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se budou vzpírat.“** To znamená - mnozí se z Ježíšova jména mohou radovat. Zejména ti, kteří s příchodem Mesiáše očekávali rozhodnou změnu svého života. Zejména lidé staří, nemocní, chudí, utlačovaní – ti nyní mohou opravdu směle velebit Boha a žít nadále v pokoji. Neboť jejich touhy byly naplněny, narozený Spasitel přichází do světa zejména kvůli nim.

Ale ne všichni mohou od Ježíška očekávat dárky. Zejména ti, kteří jsou si vším velice jistí a žádnou změnu nejenže neočekávají, ale ani nechtějí, protože už teď všechno dostali a přišlo by jim hloupé se o svůj dostatek dělit. Tak ti se příliš radovat nemohou, neboť Ježíšovo jméno je znamením jejich pádu, znamením pádu toho muže, jehož smělá moc končí v prachu. Jak za chvíli zapějeme v písni *Má duše Boha velebí (EZD627)*: V Ježíšově jméně **Ztrápení a Chudí vyjdou z nesnází / bohatý a jistý s prázdnou odchází ...**

Paradoxně nejméně se toho s Ježíšovým narozením mění v životě jeho rodičů. Jistěže - narození dítěte to je velká událost i velká změna. Ale zdá se, že v životě Josefa a Marie běží dost věcí úplně stejně jako předtím. Ctí zákon, jako ho ctili vždy. Necháávají svého syna obřezat - stejnou obřízkou, kterou má i Josef. A po obřadu se vrací zpátky domů do galilejského Nazareta, kde oba dva žili i předtím. Zde budou žít od nynějška už spolu - i s ním.

Maria by se měla ze svého dítěte radovat – a jistě se doopravdy raduje. Ale přece cosi její radost kalí. Jak jí předpověděl prorok Simon: „*i tvou vlastní duši pronikne meč.*“ Maria je rozpolcená. Na jednu stranu má přece jistě radost z narozeného dítěte. Ale na druhou stranu si pamatuje, co jí bylo zvěstováno od anděla, že její dítě bude jiné, výjimečné - a že nepatří jenom jí, ale že má ve světě svůj úkol, který má přednost přede vším. A tuší, že nad kolíbkou dítěte se začíná ze stejného dřeva pomalu sbíjet kříž. Neboť to bude jeho cesta.

To ví Maria. Ale my víme také, že to má svůj smysl. Že je to v Božím plánu a že to dítě přišlo na svět jako Mesiáš, Kristus, pro naši záchranu. A víme i to, že ta cesta pro naše vykoupení vede přes ponížení kříže i slávu vzkříšení.

Proto i do tohoto Nového roku vykročíme tím nejlepším způsobem – ve Jméno Páně. V tom jménu, které znamená, že už se nemusíme bát sebe, zítřka, hříchu ani smrti. Ale že jsme v tom jméně od toho všeho vysvobozeni. Amen